

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 107.

Niende Session.

29de Møde.

Torsdagen den 12te November.

(Fortsat.)

J. N. Hansen (fortsat): Det er Partifidél og Vilkaarlighed, som her reglé rer, og slet ikke noget Andet; for den Enkelte, som er saa lykkelig at vinde den Raade, for ham er det godt, for ham kan det være i Frihedens Interesse; men naar man tager Spørgsmaalet i sin Almindelighed, saa paa staaer jeg, at det ikke er i Frihedens Inter esse. Der siges vel, at her ikke foreslaaes Andet end det, som nu er, men det gjaelder ikke ganske i den Udstrækning, hvori det blev sagt. Den nuværende Tilstand har maats tet forsvare Nødvendigheden af, at der var en saadan Bevillingsmyndighed, men naar For holdet forandres, og der istedetfor en bunden Tilstand bringes en fri Tilstand frem i disse Forhold, saaledes som ved denne Lov, saa kan man ikke med Rette sige, at det er det Samme, man fordrer, naar man fordrer den Bevillings myndighed, man hidtil, under ganske andre Forhold, har havt. Man fordrer noget ganske Andet, idet man vil have Ret til at undtage Enkelte fra de saa Indskrænkninger, der blive tilbage. Det nytter heller ikke at sige, at min Fremstilling er en Caricatur. Det kommer deraf, at det hele Forhold er en Caricatur, jeg beskriver Forholdet, som det er, og det er et carrikéret Forhold og stiller sig frem som en Caricatur, og Beskrivelsen deraf maa komme til at see ud, som var den carrikéret, for dem, der ikke kjende Virkeligheden. Det kan ikke tilbørligt modvirke de her om-

talte Ulemper; at man indhenter Erklæringer fra Sogneforstanderskaberne og Amtsraadet; thi der er mig flere Tilfælde bekendte, hvor en saadan Sag er afgjort mod Sogneforstanderskabets og Amtsraadets Erklæring og hvor det aabenbart ikke vilde have kunnet see, naar Ansøgeren var bleven bekendt med de Erklæringer, som forøvrigt vare blevne afgivne. Det er dette Hemmelighedsvæsen, som gjør, at man i mange Tilfælde sees, hvorledes Communalautoriteternes ligefremme Erklæringer blive kuldstafede, fordi det, som gjøres under For den og underhaanden, det veed Ingen og Ingen kan altsaa oplyse, om det er rigtigt eller ikke. Den ærede Minister sagde, da han gik over til at omtale de forskjellige enkelte Bestemmelser; at de Gaandværkere, som nu efter Loven kunne bosætte sig indtil 1 Mills Afstand fra Byen, hidtil have kunnet faae denne Tilladelse ved Bevilling. Jeg har ikke troet det; det er dristigt af en saa ulærd Mand at sige det ligeoverfor Ministeren, en saa lærd Mand og dygtig Jurist; men jeg veed, at der er en Lovbestemmelse af 1827, som bestemmer, at Ingen maa erholde Bevilling til at etablere sig nærmere end 1½ Mill fra Kjøbstaden. Det var Cancelliets tidligere Ret og nu Ministeriets. Amtmændene er den slet ikke givne; men 1827 er den givne Cancelliet. Jeg maa derfor troe, at en Gaandværker ikke maa faae Bevilling til at bosætte sig Byen nærmere end 1½ Mill. Naar man endelig siger, at dersom der ikke kunne gjøres Undtagelser fra de Bestemmelser, som Loven indeholder, saa vilde de i mange Tilfælde rämme haardt og ubilligt, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at det atter her er Vilkaarigheden, der træder frem, idet en saadan Bevilling om Undtagelse